Верба над ставом чеше довгі коси,
В прозорім золоті і небо і земля.
Мов, янтарі на травах роси,
А в них – і сонце і поля.

Дзвенять струнами вогники блакиті,
Вливають в серце сонячне пиття.
Отак би вік це п’яне щастя пити,
Шалене щастя радости життя.

За сонцем лине на верхів’я гір.
Безжурний вітер плеще у долоні,
В зеленім смутку дальні оболоні,
А навкруги такий простір.